

„Je tomu už přes čtyřicet let,“ rozhovořil se opět muž, „co jsme se poprvé setkali v jakési polorozpadlé židovské krčmě na Bosporu. Neforemný měsíc jako kus žlutého švýcarského sýra visel tenkrát při tom setkání mezi mraky a svítil nám prohnílým trámovým na hlavu, ještě to mám v dobré paměti. Ty, Bärlachu, jsi byl tehdy mladý policejní odborník ze Švýcar v tureckých službách, pozvali tě, abys tam něco zreformoval, a já — inu já byl tulácký dobrodruh jako i teď ještě, chtivý poznat jedinečný život a tuhle neméně jedinečnou, záhadnou planetu. Zamilovali jsme se do sebe na první pohled, jak jsme tam proti sobě seděli mezi Židy v kaftanech a špinavými Reky. Ale když se v nás probudily ty čertovské kořalky, které jsme tenkrát pili, ty kvašené šťávy z kdovíjakých datlí a ty ohnivé záplavy z neznámých žitných polí kolem Oděsy, které jsme prolévali hrdlem, že nám oči svítily jako žhavé uhlíky tureckou nocí, hovořili jsme stále vášnivěji. Jak rád myslím na ty chvíle, které určily tvůj i můj život!“

Zasmál se.

Stařík seděl a mlčky na něho pohlížel.

„Zbývá ti ještě rok života,“ pokračoval muž, „a čtyřicet let jsi po mně pilně pásl. Tak vypadá náš účet. O čempak jsme tenkrát diskutovali, Bärlachu, v oné zatuchlé krčmě na předměstí Tophana, zahalení dýmem tureckých cigaret? Tys prohlašoval, že lidská nedokonalost a to, že nikdy nemůžeme s jistotou předvídat jednání druhých a taky že nejsme s to zahrnout do svých úvah náhodu, která do všeho zasahuje, to všechno že nutně musí vést k odhalení většiny zločinů. Spáchat zločin, řekl jsi, je hloupost, protože je nemožné postrkovat lidi jako šachové figurky. Já naproti tomu jsem hájil tezi, a to spíš abych odporoval než z přesvědčení, že právě spleť lidských vztahů umožňuje páchat zločiny, které nelze odhalit, a že z toho důvodu daleko největší počet zločinů zůstává nepotrestán, ba vůbec nepostížen, spáchán v skrytosti. A jak jsme se tak přeli, svedeni dábelským ohněm kořalek, které nám naléval židovský krčmář, a ještě více vlastním mládím, uzavřeli jsme zpušnou sázku, zrovna když měsíc zapadl za nedalekou Malou Asii, sázku, kterou jsme vzdorně vmetli do nebes, jako například nedokážeme potlačit strašlivý vtíp, i když se rouhá Bohu, jen proto, že nás dráždí pointa jako dábelské pokušení ducha.“

„Máš pravdu,“ řekl stařík, „sázku jsme tenkrát uzavřeli.“

„Nemyslíš sis, že ji dodržíš,“ smál se muž, „když jsme se příštího rána probudili s těžkou hlavou v pusté krčmě, ty na rozviklané lavici a já pod stolem, který byl ještě vlhký kořalkou.“

„Nemyslel jsem,“ odpověděl Bärlach, „že by tu sázku mohl člověk dodržet.“ Mlčeli.

„Neuved' nás v pokušení,“ začal muž nanovo. „Tvoje poctivost nikdy nebyla vystavena nebezpečí pokušení, ale tvoje poctivost pokoušela mě. Dodržel jsem smělou sázku, že v tvé přítomnosti spáchám zločin, aniž bys byl s to mi ten zločin dokázat.“

„Třetího dne,“ řekl stařík tiše a ponořen do vzpomínání, „když jsme s německým obchodníkem přecházeli Mahmudův most, hodils ho před mýma očima do vody.“

„Chudák neuměl plavat a také tys byl v tom umění tak málo honěný, že tě po tvém nepodařeném pokusu o záchranu napůl utopeného vytáhli ze špinavých vln Zlatého rohu,“ odpověděl druhý ledově. „Vražda byla spáchána za slunného tureckého letního dne v příjemném vánku od moře na zalidněném mostě zcela veřejně mezi milenci z evropské kolonie, musulmany a místními žebráky, — přesto jsi mi nemohl nic dokázat. Dals mě zatknout, nadarmo. Hodinové výslechy, k ničemu. Soud uvěřil mé verzi o kupcově sebevraždě.“

„Dokázal jsi, že obchodník stál před konkursem a marně se snažil zachránit podvodem,“ připustil stařík hořce, bledší než jindy.

„Vybíráš si obět pečlivě, příteli,“ smál se muž.

„Tak jsi se stal zločincem,“ odpověděl komisař.

Muž si hrál zamyšleně s tureckým nožem.

„Že jsem něco takového jako zločinec, nemohu zrovna popřít,“ řekl nakonec ledabyle. „Byl ze mne stále lepší zločinec a z tebe stále lepší kriminalista: ten krok, jímž jsem tě předstihoval, jsi však nikdy nevyrovnal. Vždy znovu jsem se vynořoval v tvém životě jako šedý přízrak, vždy znovu mě to pudilo páchat ti takřka před nosem stále odvážnější, divočejší, blasfemičtější zločiny, a vždy znovu jsi nebyl s to dokázat mi mé činy. Nad hlupáky jsi vítězil, ale já vítězil nad tebou.“

Poté pokračoval, přičemž pozorně a jakoby pobaveně staříka pozoroval: „A tak jsme žili. Ty život pod šéfy, v policejních revírech a zatuchlých kancelářích, poctivě jsi šplhal jednu příčku za druhou po žebříku skromných úspěchů, potýkal ses se zloději a podvodníky, s ubožáčky, kteří se nikdy na nic pořádného nezmohli, a s nicotnými mordy, pokud se provalily, já naproti tomu hned v přítmí, v houštině ztracených velkoměst, hned ve světle skvělých postavení, obšypán rády, z pouhé libovůle jsem konal dobro, když se mi zachtělo, a miloval zlo, když se mi zachtělo jinak. Jaké to špásavné dobrodružství! Tys chtěl zničit můj život, já chtěl svůj život zachovat tobě navzdory. *Jediná* noc nás vpravdě navěky svázala.“

Fi Muž za Bärlochovým psacím stolem spráskl ruce, jednou a krutě
to plesklo: „Teď jsme u konce dráhy,“ zvolal. „Ty ses vrátil do
Fi svého Bernu, napůl ztroskotán, do toho ospalého, počestného města,
o němž se nikdy vlastně neví, do jaké míry je mrtvé a do jaké míry
Dü ještě živé, a já do Lamboingu, i to z pouhého rozmaru: člověk rád
1 udělá tečku, neboť v téhle bohupusté vesnici mě jakási dávno za-
hrabaná ženská kdysi bez dlouhého přemýšlení a náramně nesmysl-
ně porodila, a proto jsem se také ve třinácti letech jedné deštivé noci
vytratil. A teď jsme zase tady. Vzdej se, příteli, nemá to smysl. Smrt
nečeká.“

A vtom skoro nezatelným, přesným pohybem ruky hodil nůž,
já který se zaryl hluboko do křesla těsně vedle Bärlochovy tváře. Stařík
se nepohnul. Muž se zasmál:

d „Ty si tedy myslíš, že jsem toho Schmieda zabil?“

„Případ mi byl přidělen k vyšetření,“ odpověděl komisař.

Muž vstal a vzal poznámky k sobě.

„Tohle si vezmu.“

vyp „Jednou se mi podaří dokázat tvé zločiny,“ řekl Bärloch nyní již
podruhé: „A teď je poslední příležitost.“

Ne „V těchto poznámkách jsou jediné, byť chabé důkazy, které pro
pi tebe nasbíral Schmied v Lamboingu. Bez těchto zápisků jsi ztracen.
jeh Opis nebo fotokopii nemáš, znám tě.“

D „Ne,“ přiznal se stařík, „nic takového nemám.“

na „Nechceš mi v tom zabránit revolverem?“ zeptal se muž vý-
směšně.

„Vyndal jsi náboje,“ odpověděl Bärloch a nehnul brvou.

Pros „Ba právě,“ řekl muž a poklepal mu na rameno. Poté přešel
okolem staříka, dveře se otevřely, opět se zavřely, venku se ozvaly
s pa další dveře. Bärloch stále ještě seděl v křesle, líc opřenou o chladnou
in ocel nože. Ale náhle sálil po zbrani a prohlédl ji. Byla nabitá. Vy-
Vše skočil, vběhl do předsíně, potom k domovním dveřím, které prudce
otevřel se zbraní v ruce.

Ulice byla prázdná.

Pak se ozvala bolest, nestvůrná, zuřivá, bodavá bolest, slunce, jež
v něm zhnulo, ho srazilo na lože, zkroutilo, spalovalo a roztřásl
horečnatým žářem. Stařík se plazil po čtyřech jako zvíře, padl na
zem, svíjel se na koberci, pak zůstal ležet kdesi v pokoji mezi židlemi,
pokryt studeným potem. „Co je člověk?“ sténal tiše, „co je člověk?“

So Ale opět se vzhopil. Po záchvatu se cítil lépe, po dlouhé době bez
k v bolesti. Pil vlažné víno malými, opatrnými doušky, jinak nic nepo-
jedl. Neodřekl si však obvyklou procházku městem a přes Svazovou

terasu, sice v polospánku, ale každický krok ve vyčištěném vzduchu
ho blažil. Lutz, před nímž brzy poté seděl, nezpozoroval nic, byl asi
také příliš zaměstnán svým špatným svědomím, aby vůbec něco
pozoroval. Rozhodl se, že Bärlocha zasvětil do rozhovoru s von
Schwendim ještě teď odpoledne, nikoli až k večeru, zaujal tudíž
náležitě chladný, věcný postoj s vypjatou hrudí jako generál na
Traffeletově obrazu nad ním a informoval staříka rázným, telegra-
fickým stylem. Ke svému náramnému překvapení komisař nic ne-
namítal, se všim byl srozuměn, mínil, že je daleko nejlepší vyčkat
rozhodnutí vládních míst a pátrání soustředit především na Schmiedův život. Lutz byl natolik překvapen, že vypadl ze své role a ná-
ramně zvládněl a zhovorněl.

„Samozřejmě že jsem se o Gastmannovi informoval,“ řekl, „vím
o něm dost, abych byl přesvědčen, že naprosto nemůže přicházet
v úvahu jako vrah.“

„Samozřejmě,“ přitakal stařík.

Lutz, který v poledne získal několik údajů z Bielu, si hrál na sebe-
vědomého:

„Pochází z Pockau v Sasku, syn velkoobchodníka koženým zbo-
žím, nejdříve Argentinec a jejich vyslanec v Číně — v mládí se asi
vystěhoval do Jižní Ameriky — potom Francouz, ponejvíce na
dalekých cestách. Má kříž Čestné legie a proslavil se publikacemi
o biologických otázkách. Příznačné pro jeho charakter je, že odmítl
přijetí do Francouzské akademie. To mi imponuje.“

„Zajímavý rys,“ řekl Bärloch.

„O jeho dvou sluzích se ještě sbírají údaje. Mají francouzské pasy,
zdá se však, že pocházejí z Emmentalu. Dovolil si s nimi krutý žert
při pohřbu.“

„Gastmann si asi rád zažertuje,“ řekl stařík.

„Zřejmě se zlobí kvůli mrtvému psovi. Pro nás je k zlosti pře-
devším Schmiedův případ. Stojíme tu ve zcela falešném světle. Ještě
štěstí, že jsem spřátelen s von Schwendim. Gastmann je muž velkého
světa a švýcarští podnikatelé mu plně důvěřují.“

„Pak je to s ním ovšem v pořádku,“ mínil Bärloch.

„Jeho osoba je mimo jakékoliv podezření.“

„Rozhodně,“ přikývl stařík.

„Bohužel tohle nemůžeme říci o Schmiedovi,“ uzavřel Lutz a dal
si zavolat Nejvyšší soud.

Ale když čekal u telefonu, řekl pojednou komisař, který už byl
na odchodu:

„Musím vás poprosit o týden zdravotní dovolené, pane doktore.“

„Dobře, dobře,“ odpověděl Lutz, zakrýváje rukou mluvítka, neboť se už kdosi ozval, „v pondělí nemusíte chodit!“

V Bärlachově kanceláři čekal Tschanz, který při staříkově příchodu vstal. Tvářil se klidně, ale komisař cítil, že policista je nervózní.

„Zajedme ke Gastmannovi,“ řekl Tschanz, „je nejvyšší čas.“

„Ke spisovateli,“ odpověděl stařík a oblékal si kabát.

„Okliky, samé okliky,“ láteřil Tschanz, sestupuje za Bärlachem po schodišti. U brány se komisař zastavil:

„Tady stojí přece Schmiedova mercedeska.“

Tschanz řekl, že ji koupil na splátky, někomu že musí přece vůz patřit, a nastoupil. Bärlach si sedl vedle něho a Tschanz jel přes Nádražní náměstí k Betlému. Bärlach bručel:

„Už zase jedeš přes Ins.“

„Mám rád tuhle cestu.“

Bärlach hleděl do omytých polí. Vše bylo ponořeno do jasného, klidného světla. Teplé, něžné slunko viselo na nebi, mírně už klesalo k západu. Oba mlčeli. Jen jednou mezi Kerzersem a Müntschemirem se Tschanz zeptal: „Paní Schönlerová mi řekla, že jste ze Schmiedova pokoje vzal jakési listiny.“

„Nic úředního, Tschanzi, jen soukromé věci.“

Tschanz nic nenamítal, ani se neptal, jen Bärlach musel zaklepat na rychloměr, který ukazoval stopětadvacet.

„Ne tak rychle, Tschanzi, ne tak rychle. Ne že bych měl strach, ale můj žaludek není v pořádku. Jsem starý člověk.“

Spisovatel je přijal v pracovně. Byla to stará, nízká místnost, jež oba přinutila, aby se při vstupu ve dveřích sklonili jako pod jhem. Venku ještě štěkal bílý psík s černou hlavou a kdesi v domě křičelo dítě. Spisovatel seděl vpředu u gotického okna, oblečen do overalu a hnědé kožené kazajky. Otočil se na židli ke vstupujícím, aniž opustil psací stůl, který byl hustě poset papíry. Nepovstal a sotva pozdravil, zeptal se jen, co od něho policie chce. Je nezdvořilý, myslil si Bärlach, nemá rád policajty; spisovatelé nikdy neměli rádi policajty. Stařík se rozhodl, že bude opatrný, také Tschanzovi se celá věc nezdála. Rozhodně se nenechat okukovat, jinak se ještě

octneme v nějaké knize, mysleli si tak přibližně oba. Ale když se na spisovatelův pokyn uvelebili v měkkých křeslech, zpozorovali překvapeně, že jsou ve světle malého okna, zatímco spisovatelovu tvář stěží rozeznávali, tak zrádné bylo to protisvětlo.

„Přicházíme kvůli Schmiedovi,“ začal stařík, „který byl zavražděn nad Twannem.“

„Vím. Kvůli doktoru Prantlovi, co špicloval u Gastmanna,“ odpověděla tmavá hmota mezi oknem a nimi. „Gastmann mi to vyprávěl.“ Na kratičkou chvíli tvář zazářila, zapaloval si cigaretu. Oba zahlédli ještě, jak se obličej stáhl v šklebivou grimasu: „Chcete mé alibi?“

„Ne,“ řekl Bärlach.

„Vy myslíte, že bych té vraždy nebyl schopen?“ zeptal se spisovatel s očividným zklamáním.

„Ne,“ odpověděl Bärlach suše, „vy ne.“

Spisovatel vzdychl: „Tady to zas máme, spisovatelé se ve Švýcarech hrubě podceňují!“

Stařík se zasmál: „Když to mermomocí chcete vědět: vaše alibi už samozřejmě máme. Oné vražedné noci o půl jedné jste mezi Lambingenem a Schernelzem potkal lesního hlídače a šel jste s ním domů. Měli jste společnou cestu. Byl jste prý tuze veselý, řekl lesní hlídač.“

„Vím. Twannský strážník se už dvakrát lesního na mne vyptával. A všech ostatních lidí taky. A dokonce mé tchyně. Tak přece jen jste mě podezírali z vraždy,“ konstatoval spisovatel hrdě. „Také jistý spisovatelský úspěch!“ A Bärlach si pomyslel, že ješitnost spisovatele tkví v tom, že chce být brán vážně. Všichni tři mlčeli a Tschanz se usilovně snažil pohlédnout spisovateli do tváře. Při tomto osvětlení to bylo marné.

„A co ještě chcete?“ vybafl nakonec spisovatel.

„Stýkáte se často s Gastmannem?“

„Výslech?“ zeptala se tmavá hmota a posunula se ještě více před okno. „Teď nemám čas.“

„Nebudte tak nemilosrdný,“ řekl komisař, „chceme si jen trošku porozprávět.“ Spisovatel zabručel, Bärlach začal nanovo: „Stýkáte se často s Gastmannem?“

„Občas.“

„Proč?“

Stařík teď očekával další nasupenou odpověď; ale spisovatel se jen zasmál, vyfoukl oběma do tváře oblaka cigaretového kouře a řekl:

„Zajímavý člověk, tenhle Gastmann, komisaři, na takového letí

spisovatelé jako mouchy. Dovede báječně vařit, kouzelně, dávejte pozor!“

A nyní se spisovatel rozhovořil o Gastmannově kuchařském umění, popisoval jedno jídlo za druhým. Pět minut to oba poslouchali a pak ještě jednou pět minut; když však spisovatel řečnil už čtvrt hodiny o Gastmannově kuchařském umění a pořád jen o Gastmannově kuchařském umění, Tschanz vstal a řekl, že bohužel nepřišli kvůli kuchařskému umění, ale Bärlach odporoval celý vyměněný, to že ho zajímá, a i on ožil a oplátkou líčil kuchařské umění Turků, Rumunů, Bulharů, Jugoslávců, Čechů, oba si přihrávali jídla jako míče. Tschanz se potil a v duchu klel. Nebylo možné ty dva odvést od kuchařského umění, ale nakonec za tři čtvrtě hodiny oba vyčerpaně ustali jako po dlouhé hostině. Spisovatel si zapálil doutník. Bylo ticho. Vedle se zase rozkřičelo dítě. Dole štěkal pes. Tu Tschanz neočekávaně vykřikl do pokoje:

„Zabil Gastmann Schmieda?“

Otázka byla primitivní, stařík kroutil hlavou a temná hmota před nimi řekla: „Vy na to ale jdete zostra.“

„Prosím, odpovězte mi,“ řekl Tschanz odhodlaně a předklonil se, ale spisovatelova tvář nebyla k rozeznání.

Bärlach byl zvědav, jak asi tázaný zareaguje.

Spisovatel zachoval klid.

„Kdypak byl policista zabit?“ zeptal se.

To že se stalo po půlnoci, odpověděl Tschanz.

Zda zákony logiky platí také na policii, to že samozřejmě neví, odvětil spisovatel, a že o tom náramně pochybuje, ale protože — jak konečně policie ve své páli zjistila — o půl jedné potkal na silnici do Schernelzu lesního hlídače, a musel se tudíž necelých deset minut předtím rozloučit s Gastmannem, zřejmě by Gastmann stěží mohl být vrahem.

Tschanz vyzvídá dále, jestli v tu dobu byli u Gastmanna ještě jiní členové společnosti.

Na tuto otázku odpověděl spisovatel záporně.

„Schmied odešel s ostatními?“

„Doktor Prantl se odporoučel předposlední,“ odpověděl spisovatel poněkud výsměšně.

„A poslední?“

„Já.“

Tschanz nepovolil. „Byli u toho oba sluhové?“

„To nevím.“

Tschanz chtěl vědět, proč na to nemůže odpovědět jasně.

On že má tu odpověď za jasnou ažaž, osopil se na něho spisovatel. Sluhů téhle sorty on že si nikdy nevšímá.

Zda je Gastmann dobrý nebo zlý člověk, zeptal se Tschanz tak zoufale a neomaleně, že komisař seděl jako na žhavém uhlí. Jestli se my neoctneme v příštím románě, bude to hotový zázrak, myslel si.

Spisovatel foukl Tschanzovi do tváře takový oblak kouře, že se rozkašlal, v pokoji zavládlo dlouhé ticho, ani dětského křiklouna už nebylo slyšet.

„Gastmann je zlý člověk,“ řekl konečně spisovatel.

„A přesto ho občas navštěvujete, a jenom proto, že dobře vaří?“ zeptal se Tschanz rozhořčeně po novém záchvatu kašle.

„Ovšem, jenom proto.“

„Tomu nerozumím.“

Spisovatel se zasmál. On že je také cosi jako policista, řekl, ale nestojí za ním žádná moc, žádný stát, žádný zákon a kriminál. Jeho zamětnání je také hledět lidem na prsty.

Tschanz se zmateně odmlčel a Bärlach řekl: „Rozumím,“ a pak po chvíli, když slunce v okně vyhaslo:

„Tady Tschanz, můj podržený,“ řekl komisař, „nás svou překotnou horlivostí vehnal do úzkých a z toho už asi sotva se zdravou kůží vybědnu. Ale mládí má v sobě taky něco dobrého, využijme výhody, že do toho skočilo rovnýma nohama jako splašený kuň (Tschanz při komisařových slovech zrudl zlostí). Přidržíme se otázek a odpovědí, které už chtě nechtě padly. Kujme železo, dokud je žhavé. Co si myslíte o té věci, pane? Přichází Gastmann v úvalu jako vrah?“

V pokoji se teď rychle setmělo, ale spisovatel ani nenapadlo, aby rozsvítil. Sedl si do okenního výklenku, takže oba policisté seděli jako lapeni v jeskyni.

„Domnívám se, že Gastmann je schopen každého zločinu,“ od okna zazněl brutální, poněkud výsměšný hlas. „Jsem však přesvědčen, že Schmieda nezavraždil.“

„Znáte Gastmanna,“ řekl Bärlach.

„Mám o něm představu,“ řekl spisovatel.

„Máte o něm svou představu,“ opravil stařík chladně tmavou hmotu před nimi v okenním rámu.

„Co mě na něm fascinuje, není snad ani jeho kuchařské umění, ačkoliv se už tak lehce pro něco jiného nenadchnu, nýbrž to, že ztělesňuje opravdového nihilistu,“ řekl spisovatel. „Člověku se vždycky až tají dech, když potká živoucí pojem.“

„Především se vždycky tají dech, posloucháme-li spisovatele,“ řekl komisař suše.

„Gastmann možná udělal víc dobrého než my tři dohromady, jak tu sedíme v tomhle nanicovatém pokoji,“ pokračoval spisovatel. „Říkám-li o něm, že je zlý, pak proto, že koná dobro zrovna tak z rozmaru, z okamžitého nápadu jako zlo, jehož je podle mne schopen. Nikdy nepáše zlo, aby něčeho dosáhl, jako se jiní dopouštějí zločinů, aby nabyli peněz, získali ženu nebo moc, on něco spáchá, když to nemá smysl, snad, neboť u něho jsou možné vždy dvě věci, zlo a dobro, a rozhoduje náhoda.“

„Vy to vyvozujete, jako by to byla matematika,“ odvětil stařík.

„Také to matematika je,“ odpověděl spisovatel. „Dal by se zkonstruovat jeho zlý protějšek, jako se konstruuje geometrický obrazec v podobě zrcadlového obtisku jiného obrazce, a jsem si jist, že takový člověk také existuje — někde — možná, že potkáte i toho. Potkali-li jednoho, potkáme i druhého.“

„To zní jako program,“ prohlásil stařík.

„Inu, je to také program, proč ne,“ řekl spisovatel. „Jako Gastmannův protějšek si představuju člověka, který by byl zločincem, protože zlo je jeho morálkou, jeho filosofií, a konal by je zrovna tak fanaticky, jako jiný koná dobro.“

Komisař mínil, že by se přece jen měli vrátit ke Gastmannovi, ten že ho víc pálí.

„Jak chcete,“ řekl spisovatel, „vraťme se ke Gastmannovi, komisaři, k jednomu pólu zla. U něho zlo není výrazem filosofie nebo pudu, nýbrž svobody: svobody volit nicotu.“

„Za tuhle svobodu nedám ani halíř,“ odpověděl stařík.

„Taky za ni žádný halíř dávat nemusíte,“ odvětil spisovatel. „Ale bylo by možné obětovat celý život studiu tohoto muže a té jeho svobody.“

„Celý život,“ pronesl stařík.

Spisovatel se odmlčel. Zdálo se, že už nechce nic říci.

„Mám co dělat se skutečným Gastmannem,“ řekl konečně stařík. „S člověkem, který bydlí v Lambingenu na planině Tessenbergu a pořádá takové večírky, že stály policejního poručíka život. Rád bych se dozvěděl, jestli obraz, který jste nastínil, je obrazem Gastmanna nebo vašich snů.“

„Našich snů,“ řekl spisovatel. Komisař mlčel.

„Nevím,“ zakončil spisovatel a přistoupil k oběma, aby se rozloučil, podáváje ruku jen Bärlachovi, pouze jemu: „Nikdy jsem se o tohle nestaral. Je koneckonců úkolem policie, aby tu otázku zkoumala.“

